

VIITORUL ROL

ILINCA TOMOROVEANU

Afișul examenelor de producție ale promoției '64 lansa o nouă „stea” pe cerul Stelei fără nume a lui Mihail Sebastian: Ilinca Tomoroveanu. Concomitent, tinăra actriță debută pe scena Naționalului bucureștean, definindu-se ca ingenuă clasică, dar și, prin anumite nuanțe, discret sugerate, ca purtătoare a unor valențe de spiritualitate modernă. Debut norocos, prilejuit de un personaj bogat și viu, reprezentând florul primăverii, simbolul nepieritoarei tinereți, aspirația ei spre adevăr și spre lumină — Cristina din *Moartea unui artist* de Horia Lovinescu. „Rolul celor mai frumoase amintiri, rămas în suflet ca o rază de soare la care mă încălzesc ori de câte ori simt nevoia” — spune, azi, Ilinca. Alt succes: Oana, în cele două variante scenice cu *Apus de soare* de Delavrancea. Au urmat Anea (*Vlaicu Vodă* de A. Davila); Crina (*Patima roșie* de Mihail Sorbul); Rosette (*Să nu te joci cu dragoste* de Musset); Dona Anna (*Castiliana* de Lope de Vega), primul rol de comedie;

Kăthie (*Heidelbergul de altădată* de Meyer-Förster); Celesta (*Dulcea pasăre a tinereții* de Tennessee Williams); Vioarela Vidrighin (*Un fluture pe lampă* de Paul Everac); Lucile Desmoulins (*Danton* de Camil Petrescu) ș.a.

Paradoxal, Ilinca Tomoroveanu, predestinată, parcă, prin frumusețea ei filigranată și prin grație, carierei cinematografice, nu a depășit încă, în filme, aparițiile episodice, decorative, deși numele ei se află înseris pe numeroase generice: *Războiul domnițelor*, *La porțile pământului*, *Dragoste lungă de-o seară*, *Pentru că se iubesc*. Poate că anul maturității vor fi mai generoși...

Teatrul la televiziune o solicită și el din cind în cind; a jucat Gena (*Titanic vals* de Tudor Mușatescu), Tița (*Bălcescu* de Camil Petrescu), Dona Sol (*Hernani* de Victor Hugo) și, recent, Wanda (*Gaițele* de Al. Kirilțescu); în schimb, este o statornică „vioară întâi” a emisiunilor de poezie pe care de animă printr-o rostire clară și sensibilă.

Viitorul ei rol: Roxana în *Cyrano de Bergerac* de Edmond Rostand.

„Mi se pare utilă, nouă, actorilor și, firește, publicului, introducerea în repertoriu a acestei spumose și celebre piese a lui Edmond Rostand. Una din calitățile ei esențiale este că exprimă, concomitent, două mari momente de cultură — secolul XVII și post-romantismlul sfârșitului de secol XIX. În afară de aceasta, rolurile sînt veritabile rohir-scoală, atît pentru actorii care le interpretează, cît și pentru marele și tinărul public. De aici decurg și dificultățile, ca și sentimentul de intimidare al interpreților față de faima strălucitelor distribuții din trecut...

Roxana este prima mea mare încercare în versurile unui teatru de asemenea factură. Roxana este un tip special de ingenuă; evoluția ei este foarte generoasă — de la sentimentele vagi, adolescenține, pînă la cele profunde, ale maturității. Am, deci, de parcurs o traiectorie scenică destul de complexă și de anevoioasă. Bineînțeles, Roxana este un rol rîvnit de fiecare actriță; sigur că mă-l doresc și eu — cu acest tip de personaje, dacă nu te întâlnești la vîrsta potrivită, mai tîrziu e... *prea tîrziu*. Așadar, bucuria mea e mare; la fel de mare e însă și neliniștea pregătirii, a așezării rolului. Deocamdată, atît... Poate și fiindcă, în repetiții, mă înțeleg foarte bine cu regizorul N. Al. Toscani și cu partenerii mei, Damian Crișmaru (*Cyrano*), Mihai Niculescu (*Christian*), Costel Bărbulescu, Victor Moldovan, Marian Hudac și, firește, mulți alții”.